

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

STUART TURTON

CELE ȘAPTE MORȚI
ALE LUI EVELYN HARDCASTLE

*Avem deosebita plăcere să vă invităm la Conacul Blackbeath
pentru
Balul mascat*

***Gazdele dumneavoastră, familia Hardcastle**
Lordul Peter Hardcastle & Lady Helena Hardcastle
&
Fiul lor, Michael Hardcastle
Fiica lor, Evelyn Hardcastle*

Invitați distinși:

*Edward Dance, Christopher Pettigrew & Philip Sutcliffe,
avocații familiei
Grace Davies & fratele ei, Donald Davies, persoane mondene
Comandantul Clifford Herrington, ofițer de marină
(pensionat)
Millicent Derby & fiul ei, Jonathan Derby, persoane mondene
Daniel Coleridge, jucător profesionist de jocuri de noroc
Lord Cecil Ravencourt, bancher
Jim Rashton, agent de poliție
Dr. Richard (Dickie) Acker
Dr. Sebastian Bell
Ted Stanwin*

Personal domestic principal:

Majordom, Roger Collins

Bucătăreasă, dna Drudge

Servitoare, Lucy Harper

Grăjdarul-șef, Alf Miller

Artist rezident, Gregory Gold

Valetul lordului Ravenscourt, Charles Cunningham

Slujnica domniței Evelyn Hardcastle, Madeline Aubert

*Oaspeții sunt rugați să se abțină de la discuții
despre **Thomas Hardcastle** și **Charlie Carver**,
deoarece familia este încă profund indurerată
de evenimentele tragice survenite.*

1

Ziua întâi

Uit totul în timp ce pășesc.

– Anna! strig și rămân apoi cu gura căscată, de uimire.

Am mintea goală. Habar nu am cine este Anna sau de ce îi strig numele. Nici măcar nu știu cum am ajuns aici. Mă aflu într-o pădure și îmi feresc ochii de scuipatul ploii. Inima îmi bubuie, miros a transpirație, iar picioarele îmi tremură. Cred că am fugit, dar nu îmi amintesc de ce.

– Cum am...

Tac atunci când îmi zăresc mâinile.

Sunt osoase, urâte. Îmi sunt străine. Nu mi le recunosc defel.

Simțind cum mă cuprinde panica, încerc să îmi amintesc altceva despre mine: un membru al familiei, adresa la care locuiesc, vârsta, orice, însă în zadar. Nici măcar nu îmi amintesc cum mă cheamă. Toate amintirile pe care le-am avut acum câteva secunde s-au șters.

Simt un nod în gât, respirația îmi este zgomotoasă și accelerată. Pădurea se învârte și puncte negre îmi umbresc privirea.

Liniștește-te.

– Nu pot respira, spun eu gâfâind, simțind o presiune în urechi atunci când mă las jos și îmi înfig degetele în pământ.

Ba poți respira, doar că trebuie să te liniștești.

Această voce interioară, autoritară și rece este reconfortantă.

Închide ochii, ascultă pădurea. Adună-te.

Dau ascultare vocii și îmi închid ochii strâns, însă nu aud nimic în afară de respirația mea șuierătoare și accelerată. Aceasta acoperă orice alt sunet pentru mult timp și, încetul cu încetul, îmi înving teama și încep să percep și alte sunete. Picăturile de ploaie cad pe frunze, ramurile foșnesc deasupra capului. Există un pârâu undeva departe, în dreapta mea, și ciori în copaci, care bat din aripi atunci când își iau zborul. Aud un foșnet în tufișuri, atingerile scoase de lăbuțele unui iepure care trece atât de aproape, încât îl pot atinge. Strâng una câte una aceste noi amintiri până când am un trecut de cinci minute de care să mă agăț. Este suficient să alung sentimentul de panică, cel puțin pentru moment.

Mă ridic cu stângăcie în picioare, surprins de cât sunt de înalt, cât de departe sunt de sol. Legănându-mă puțin, îmi îndepărtez frunzele ude de pe pantaloni și observ pentru prima oară că sunt îmbrăcat în smoching, iar cămașa îmi este mânjită cu noroi și vin roșu. Cred că am fost la o petrecere. Buzunarele îmi sunt goale și nu am haina pe mine, ceea ce înseamnă că nu m-am îndepărtat prea mult. Acest gând mă liniștește.

Dacă judec după lumină, este dimineață. Probabil că am stat aici toată noaptea. Nimeni nu se îmbracă elegant doar ca să își petreacă seara singur, ceea ce înseamnă că a fost cineva care și-a dat deja seama că lipsesc. Cu siguranță, dincolo de copacii aceștia, cei din casă se vor trezi alarmați și vor organiza grupuri de căutare care vor veni după mine. Cercetez copacii cu privirea, așteptându-mă

oarecum să îmi văd prietenii ieșind din frunziș, bătându-mă prietenește pe spate și făcând glume pe seama mea în timp ce mă însoțesc înapoi acasă, însă reveriile nu mă vor scoate din această pădure, iar eu nu pot lenevi aici, așteptând să fiu salvat. Tremur, iar dinții îmi clănțnesc. Trebuie să mă pun în mișcare, fie doar pentru a mă încălzi, însă nu văd nimic în afară de copaci. Nu îmi pot da seama dacă mă voi îndrepta spre ajutor sau dacă mă voi îndepărta de el.

Mă simt dezorientat și revin la ultima îngrijorare a celui care am fost.

– Anna!

Indiferent cine o fi această femeie, ea este motivul evident pentru care mă aflu aici, însă nu pot să mi-o imaginez. Poate că este soția mea sau fiica mea? Niciuna din variante nu mi se pare plauzibilă, însă numele acesta are ceva. Simt că încercă să mă facă să mă gândesc la ceva.

– Anna! strig eu, mai mult disperat decât însuflețit de speranță.

– Ajută-mă! strigă o femeie.

Mă întorc repede, încercând să reperez vocea, și simt că amețesc, apoi o zăresc în depărtare, printre copaci. E o femeie îmbrăcată într-o rochie neagră, care fuge mâncând pământul. Câteva secunde mai târziu, îl zăresc pe cel care o urmărește, ieșind din frunziș.

– Tu de colo, stai pe loc! strig eu, însă vocea îmi este stinsă și obosită; ei nu mă aud.

Nu mă pot mișca din cauza șocului, iar cei doi aproape că dispar din raza mea vizuală până când pornesc după ei, țâșnind din loc cu o grabă de care nu mă credeam în stare, având în vedere că mă durea tot corpul. Chiar și

așa, oricât de tare aș fi fugit, ei păstrau o oarecare distanță în fața mea.

Broboanele de transpirație îmi inundă fruntea și îmi simt picioarele, deja slăbite, din ce în ce mai grele, până când acestea cedează, iar eu aterizez în noroi. Chinuindu-mă printre frunze, mă ridic în picioare tocmai în momentul în care ea țipă din nou. Țipătul ei răsună plin de teamă în toată pădurea, apoi este întrerupt de o împușcătură.

– Anna! strig eu, disperat. Anna!

Nu se aude decât ecoul detunăturii pistolului.

Treizeci de secunde. Atât de mult timp am ezitat de când am zărit-o și atât de departe mă aflam în momentul în care a fost ucisă. Treizeci de secunde de nehotărâre, treizeci de secunde în care să abandonezi complet pe cineva.

Văd o ramură groasă lângă piciorul meu. O ridic și o încerc legănând-o în aer și sunt mulțumit de greutatea și de textura aspră a scoarței. Nu îmi va fi de folos împotriva unui pistol, însă este mai bine decât să cercetez pădurea cu mâinile goale. Încă mai gâfâi, încă îmi mai tremură picioarele după atâta alergat, însă vina mă împinge în direcția de unde a venit țipătul Annei. Atent să nu fac prea mult zgomot, dau la o parte ramurile joase, căutând ceva ce nu vreau să văd de fapt.

Aud trosnet de surcele în stânga mea.

Îmi țin respirația și ascult încordat.

Sunetul se aude din nou, pași care zdrobesc frunzele și surcelele, și care răsună peste tot în jurul meu.

Simt un fior și încremenesc locului. Nu îndrăznesc să privesc peste umăr.

Trosnetul surcelelor se aude mai aproape și cineva respiră superficial la mică distanță, în spatele meu. Picioarele mi se înmoaie și scap ramura din mână.

Aș spune o rugăciune, dar nu îmi amintesc cuvintele.

O respirație caldă îmi mângâie gâtul. Simt miros de alcool, și de țigări, și duhoare de trup nespălat.

– Est, îmi spune un bărbat cu o voce răgușită și îmi strecoară ceva greu în buzunar.

Bărbatul se retrage, pașii lui pierzându-se în pădure în timp ce eu mă detensionează, lipindu-mi fruntea de sol și inspirând mirosul de frunze ude și putregai. Lacrimile mi se rostogolesc pe obraji.

Sentimentul de ușurare mă face să mă simt vrednic de milă, iar lașitatea de care dau dovadă mă face să mă simt jalnic. Nici măcar nu am putut să îl privesc în ochi pe atacatorul meu. Ce fel de om *sunt*?

Trec câteva minute până când scap de teamă, suficient cât să mă pot mișca, dar chiar și atunci mă văd nevoit să mă reazem de un copac ca să mă odihnesc. Cadoul primit de la criminal îmi zornăie în buzunar și, cu teama de ce aș putea descoperi, îmi vâr mâna înăuntru și scot la iveală o busolă din argint.

– O! exclam eu, surprins.

Sticla este crăpată și metalul este zgâriat, iar dedesubt sunt gravate inițialele „SB“. Nu știu ce înseamnă, însă instrucțiunile criminalului au fost clare. Trebuie să folosesc busola ca să o iau înspre est.

Privesc pădurea cu vinovăție. Trupul Annei trebuie să fie prin apropiere, însă mă înspăimântă reacția pe care ar putea-o avea criminalul dacă l-aș descoperi. Poate de aceea mă aflu în viață, pentru că nu m-am apropiat mai mult. Oare chiar vreau să văd cât poate fi de îndurător?

Presupunând că despre asta este vorba.

Privesc îndelung acul tremurător al busolei. Nu mai sunt sigur de multe lucruri în acest moment, însă știu că criminalii nu arată deloc milă. Indiferent ce joc o fi jucând, nu pot avea încredere în sfatul lui și nu ar trebui să i-l urmez, dar dacă nu o voi face... Cercetez din nou pădurea din priviri. Oriunde mă uit, văd aceeași priveliște – copaci care se întind la nesfârșit sub un cer posomorât.

Cât de pierdut trebuie să fii ca să îl lași pe diavol să te conducă spre casă?

Atât de pierdut, hotărâsc eu. Într-atât de pierdut.

Mă desprind de copac și așez busola în palmă. Aceasta caută nordul, așa că eu mă poziționez spre est, împotriva vântului și a frigului, împotriva lumii.

Mi-am pierdut speranța.

Sunt ca un om din purgatoriu, orb în fața păcatelor care m-au izgonit aici.

Vântul suflă cu putere, ploaia s-a întesit, iar picăturile de ploaie lovesc printre copaci și sar de la pământ până la glezne în timp ce eu urmez direcția pe care mi-o indică busola.

Zăresc un crâmpei de culoare prin beznă și mă îndrept într-acolo. Descopăr că este o batistă roșie prinsă în cui de un copac – relicva unui joc de copii de mult uitată, bănuiesc. O caut din priviri pe următoarea și o găsesc la câțiva metri mai încolo, apoi o alta și tot așa. Împleticindu-mă printre ele, îmi croiesc drum prin noroi până când ajung la marginea pădurii, unde copacii au permis un spațiu pe care era trântit un conac în stil georgian cu fațada din cărămidă roșie îngropată de iederă. Din câte îmi dau eu seama, acesta este abandonat. Aleea lungă și acoperită cu pietriș ce duce până la ușa de la intrare este plină de buruieni, peluzele dreptunghiulare de o parte și de cealaltă ale casei s-au transformat în mlaștini, iar florile erau pe punctul de a se veșteji.

Caut un semn de viață, plimbându-mi privirea peste ferestrele întunecate până când zăresc o lumină slabă la primul etaj. Ar trebui să mă simt ușurat, însă ezit. Am impresia că am dat peste ceva care doarme, acea lumină nesigură fiind bătaia inimii unei creaturi uriașe, periculoasă și nemișcată. Ce motiv ar avea un criminal să îmi

ofere o busolă dacă nu să mă conducă în ghearele unui rău și mai mare?

Gândul la Anna mă conduce până la prima treaptă. Ea și-a pierdut viața din cauza celor treizeci de secunde de nehotărâre, iar acum ezit din nou. Încercând să-mi fac curaj, îmi șterg ploaia din ochi, traversez peluza și urc treptele dărăpănate până la ușa de la intrare. Lovesc în ea cu furia unui copil, risipindu-mi în lemn ultima fărâmă de forță. Ceva îngrozitor s-a întâmplat în pădurea aceea, ceva ce încă mai poate fi pedepsit dacă i-aș putea trezi pe cei care locuiesc în casă.

Din nefericire, nu reușesc.

În ciuda faptului că bat în ușă până rămân fără vlagă, nu vine nimeni să îmi deschidă.

Îmi fac mâinile căuș și îmi lipesc nasul de ferestrele înalte de o parte și de cealaltă, însă vitraliile sunt atât de murdare, încât nu reușesc să văd nimic înăuntru în afară de o mizerie gălbuie. Lovesc sticla cu palmele, apoi mă dau în spate încercând să găsesc o altă cale de acces. Atunci observ clopoțelul al cărui lanț ruginit s-a încălzit în iederă. Eliberându-l, trag tare de el și nu mă opresc până când ceva se mișcă în spatele ferestrelor.

Un individ somnoros îmi deschide ușa. Are o înfățișare atât de extraordinară, încât, preț de câteva clipe, rămânem amândoi nemișcați și ne holbăm unul la celălalt. Este scund și gârbovit, iar jumătate din față îi este stafidită de focul care i-a ars carnea. Pijamaua supradimensională stă pe el ca pe umerăș și un halat maro și zdrențuit îi atârnă pe umerii asimetrici. Abia aduce cu o fință umană, o reminiscență a unei specii anterioare care s-a pierdut pe parcursul evoluției noastre.

– O, slavă cerului! Am nevoie de ajutorul tău, zic eu, venindu-mi în fire.

El mă privește cu gura căscată.

– Ai telefon? Încerc eu din nou. Trebuie să anunțăm autoritățile.

Nimic.

– Ce stai așa, diavole? strig eu, zgâlțâindu-l de umeri, înainte să trec pe lângă el și să pătrund în vestibul.

Rămân mut de uimire în timp ce îmi plimb privirea prin încăpere. Fiecare suprafață lucește, iar pe pardoseala din marmură cadrilată se reflectă un candelabru din cristal, împodobit cu zeci de lumânări. Oglinzi înrămate sunt înșirate pe pereți, o scară largă cu balustradă ornată urcă spre o galerie și un covor roșu și îngust curge pe trepte ca sângele unui animal sacrificat.

În fundul încăperii se trânteste o ușă și vreo șase servitori își fac apariția de undeva din casă, cu brațele încărcate de flori roz și mov al căror parfum acoperă mirosul de ceară fierbinte. Toate conversațiile încetează atunci când ei observă coșmarul care gâfâie la ușă. Rând pe rând, ei se întorc spre mine, ținându-și răsuflarea. Nu după mult timp, singurul sunet care se aude sunt picăturile de apă care se scurg din haine mele și aterizează pe pardoseala curată.

Pic.

Pic.

Pic.

– Sebastian?

Un individ chipeș, cu părul blond, îmbrăcat într-un pulover croșetat și pantaloni din pânză coboară treptele două câte două. Pare să aibă puțin peste cincizeci de ani, deși vârsta îi conferă mai degrabă un aer decadent decât

unul oboșit și uzat. Fără să își scoată mâinile din buzunare, el traversează podeaua spre mine, trasând o linie dreaptă printre servitorii tăcuți care se dau la o parte.

– Dragul meu, ce Dumnezeu ai pățit? mă întreabă el, încruntându-se îngrijorat. Ultima oară când te-am văzut...

– Trebuie să anunțăm poliția, zic eu, apucându-l de antebraț. Anna a fost ucisă.

În jurul nostru încep șușoteli uimite.

El se uită la mine încruntat, apoi le aruncă o privire servitorilor, care au făcut cu toții un pas mai aproape.

– Anna? întreabă el în șoaptă.

– Da, Anna a fost vânată.

– De cine?

– De cineva în negru. Trebuie să anunțăm poliția!

– Imediat, imediat! Hai să te ducem în camera ta mai întâi! zice el cu blândețe, conducându-mă spre scări.

Nu știi dacă este din cauza căldurii din casă sau a sentimentului de ușurare pentru că am dat peste o persoană binevoitoare, însă încep să mă simt slăbit. Mă ajut de balustradă ca să nu mă împiedic în timp ce urcăm scările.

Un ceas cu pendul ne întâmpină în capul scărilor, cu mecanismul uzat și secunde de pe pendul pierdute în negura timpului. Este mai târziu decât am crezut, este aproape 10:30 dimineața.

Coridoarele care se află de o parte și de cealaltă a noastră duc în aripi opuse ale casei. Însă cel care duce înspre aripa de est este blocat de o draperie de catifea bătută neglijent în cuie de tavan. De material este prins un bilet pe care stă scris „în renovare“.

Nerăbdător să mă descarc de povara dramei la care am fost martor în acea dimineață, încerc din nou să pomenesc

de Anna, însă bunul meu samaritean mă reduce la tăcere, clătînând conspirativ din cap.

– Servitorii aceștia afurisiți vor răspândi vestea în toată casa în mai puțin de un minut, zice el, aproape vorbind în barbă. E mai bine să discutăm între patru ochi.

Se îndepărtează de mine grăbit. Eu abia pot pași, darămite să mai țin pasul cu el.

– Dragul meu, arăți îngrozitor, zice el, observând că am rămas în urmă.

Mă ia de braț și mă conduce de-a lungul coridorului, cu mâna pe spatelui meu, apăsându-mi șira spinării cu degetele. Deși este un gest simplu, eu simt că este nerăbdător în timp ce mă conduce de-a lungul coridorului întunecat, cu dormitoare de o parte și de cealaltă, unde servitoarele fac curat. Pereții trebuie să fi fost zugrăviți din nou de curând, deoarece vaporii de vopsea mă fac să lăcrimez – încă o dovadă a lucrărilor de renovare grăbite de care îmi dau seama în timp ce străbatem coridorul. Pete inegale ce murdăresc pardoseala din lemn sunt acoperite de covoarele care încearcă să înăbușe scârțâitul scândurilor. Fotoliile au fost aranjate astfel încât să ascundă crăpăturile din pereți, în vreme ce tablourile și vasele din porțelan încearcă să atragă privirea de la cornișele care încep să se surpe. Având în vedere starea avansată de degradare, această disimulare pare a fi un gest inutil. Ei încearcă să acopere o ruină.

– Aceasta este camera ta, nu-i așa? zice însoțitorul meu, deschizând o ușă de la capătul coridorului.

Aerul rece mă lovește în față, revigorându-mă puțin. Bărbatul o ia înainte și închide fereastra prin care pătrunde aerul rece. Eu îl urmez și pătrund într-o cameră plăcută, cu un pat cu baldachin așezat în mijlocul acesteia.